

Országgyűlés Hivatala

Irományszám. **X | 566**

Érkezett: **2018 JÚN 14.**

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Kövér László

az Országgyűlés elnöke részére

Írásbeli kérdés

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (2) bekezdése alapján, figyelemmel az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdésére, valamint az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 124. § (1) bekezdésére, **írásbeli kérdést** kívánok benyújtani **Varga Mihály** Pénzügyminisztériumot vezető Miniszter Úrhoz

„A kismamák többsége a szülési szabadságig hogyan tudna aktív munkavállaló maradni?”

címmel.

Tisztelt Miniszter Úr!

A jelenleg hatályos a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény rendelkezéseinek értelmében a várandósságának 91. napjától a női munkavállaló éjszakai munkát nem végezhet, és a heti pihenőnapjait egyenlőtlenül nem lehet beosztani.

Ennek a szabálynak az alkalmazása a gyakorlatban azt jelenti, hogy a várandósság bejelentése után a munkáltató, a 3 műszakos és a megszakítás nélküli munkarendben dolgozó nőket délelőtt-délutáni szabad hétvégés műszakbeosztásba teszi át.

A munkáltatói intézkedés egyrésztől kedvez minden várandós nőnek, mivel az ő és születendő gyermeke egészségét hivatott védeni, másrésztől a várandós nők azzal, hogy kikerülnek a 3 műszakos és a megszakítás nélküli munkarendből, jövedelemcsökkenést kénytelenek elszenvedni. Ez a probléma főképp olyan munkahelyeken jelenik meg, ahol a pótlékok magasabbak az Mt.-ben szabályozott százalékánál.

A jövedelemcsökkenés mérséklése érdekében sok nő a táppénz intézményrendszerébe menekül, mivel ha továbbra is munkát végezne, a pótlékok kiesése miatt az „új” bérjövdelem jóval alacsonyabb lenne, mint a táppénz összege. Teszik mindezt azért, mivel a szülés utáni ellátások számítási alapja, az utolsó 6 hónap munkában töltött idő után járó - a NAV-nak lejelentett - bérjövdelem.

A várandós nők táppénzre való menetele senkinek nem érdeke:

- nem érdeke a nőknek, mivel ahelyett, hogy munkába járna, otthon van és táppénzt kap munkajövedelem helyett;

- nem érdeke a munkáltatónak, mert jóval a szülés ideje előtt – 6 hónappal - pótolnia kell a munkavállalót. A munkavállalók pótlása a jelenlegi munkaerőpiaci környezetben nem könnyű, főképp a hosszabb betanulási időt igénylő munkakörökben;

- nem érdeke az állami ellátórendszernek, mivel a terhesség 91. napjától társadalombiztosítási ellátást kap a várandós nő, ennek egyik következménye például, hogy a munkáltató és a munkavállaló nem fizet a munkabér után járulékokat.

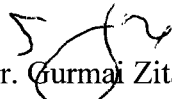
Tisztelt miniszter úr!

Felvetődik a kérdés, hogy milyen módon lehetne államilag egységesen szabályozni az előbbieken említett problémát, mivel minden munkáltatónál vannak várandósok, nem csak ott, ahol a Kollektív Szerződésben sikerül szabályozni ezt a munkaügyi helyzetet?

További kérdésként merül fel az is, hogy nem sérti-e az egyenlő bánásmód elvét, hogy a várandósok egy része a régi munkabéréért dolgozhat a szülési szabadságáig, míg egy másik csoportja veszít a munkabéréből?

Várom mielőbbi megtisztelő válaszát!

Budapest, 2018. június 14.

Dr. Gurmai Zita
MSZP